

gentage denne Garanti. Jeg skal dertil sige, at for saa vidt det er rigtigt, hvad jeg senere er blevet noget tilbøjelig til at antage, at man fra Hovedbankernes Side i særlig Grad paakaldte Statens Medvirken, fordi man, om jeg saa maa sige, selv havde Halen i Klemme, men ikke fordi man vilde redde Næringslivet, vilde forhindre en Katastrofe i vid Udstrækning indenfor Erhvervsvirksomhederne, vilde jeg naturligvis ikke have været med den Gang, og jeg vil heller ikke under saadanne Forhold være med en anden Gang. Men det blev den Gang sagt til Rigsdagen, at gik den ikke med til denne Garanti, vilde Følgen blive en Omvæltning indenfor Erhvervslivet her i Byen, som vilde forplante sig til det øvrige Land, og som vilde afføde Arbejdsløshed og anden deraf følgende Elendighed. Og naar Privatkapitalismen og den private Bankverden saaledes spiller fallit, saa foretrækker jeg, at Samfundet træder til, for at de uskyldige ikke skal lide derunder, og det vil jeg være med til ogsaa en anden Gang. Men jeg vil spørge den højtærede Minister, om han ogsaa har det Indtryk af Hovedbankernes Ædelmodighed, at de mange Millioner, som de vilde ofre, hvis Staten traadte til og garanterede, kun var Penge, som de gav ud, for at de kunde begrænse deres eget Tab — saaledes synes jeg nemlig, at Forholdet senere er kommet til at foreligge.

Jeg skal ikke forlænge Debatten om Rentespørgsmaalet. Jeg vil kun bemærke, at jeg ikke tror, det er absolut rigtigt, naar den højtærede Minister paastaar, at det er den højere Udlaansrente, der fremkalder den højere Indlaansrente. Det kan vist med samme Ret hævdes, hvad jeg har gjort, at det er den højere Indlaansrente, der gør det dyrere for Folk at laane Penge. Jeg tror, det sidste er lige saa rigtigt som det første, maaske endda nok saa rigtigt.

Formanden: Folketingsmanden for Ribe Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

S. Sørensen: Den højtærede Minister udtalte, at naar man begrænsede de Beløb, som kan udlaanes mod Kautions til Halvdelen af den indskudte Kapital, vilde Befolkningen i Almindelighed deri se en Sikkerhed, saaledes at den vilde gøre sit bedste for at indskyde endnu flere Penge i Sparekasserne end hidtil, og derved vilde disse Kasser blive raadige over større Midler, ogsaa til Udlaan mod Selvskyldner-

kaution paa en bestemt Egn. Jeg tror ikke, at dette vil ske, jeg tror, at Landbosparekasserne vil lide meget under en saadan Bestemmelse. Folk vil nemlig sige som saa: det kan ikke nytte, vi sætter vore mange Smaaabeløb derind, saaledes at de bliver til en stor Sum, for Halvdelen af den bliver baandlagt i Obligationer, som slet ikke senere kommer vor Egn til gode, og vi vil da savne de Penge i det daglige Kredsløb; vi maa hellere anbringe dem paa anden Vis. Denne Frygt har jeg, ellers havde jeg naturligvis ikke noget imod Bestemmelsen. Jeg ser nu, at i Paragraffens sidste Stykke er der en lille Ventil, idet der gives Ministeren Bemyndigelse til indenfor et Tidsrum af 5 Aar at afvige fra Paragraffens Bestemmelser. Jeg hilser denne Tilføjelse med Glæde, idet man ud deraf kan forhandle videre om dette Spørgsmaal. Ogsaa jeg ønsker, at der skal komme et Resultat, som kunde fremkalde Ro og Sikkerhed paa dette Omraade, og de Bestemmelser, som Ministeren ønsker truffet for at styrke Tilliden til Sparekasserne, Bestemmelserne om Regnskabsføring, Administrationsmaade o. s. v., slutter jeg mig, som sagt, fuldt ud til.

Schovelin: Jeg vil gerne begynde med en Bemærkning til det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen). Det er jo saa, at Socialdemokraterne stadig vender tilbage til deres Meddelagtighed i eller Medansvar for den Statshjælp, der blev ydet i Kriseaaret 1908. De kredser derom ligesom Malefikanter om Gerningsstedet. Dette skal jeg imidlertid ganske overlade til deres Samvittighed. Jeg ønsker blot at advare mod den Betragtning, at Bankerne skulde være noget for sig, noget, der kunde udskilles fra Næringslivet, saaledes at man kunde tænke sig, at Bankerne gik det galt, men Næringslivet gik det fremdeles godt. Det er nu en Gang saaledes, at det moderne Bankvæsen er indvævet som et meget vigtigt og betydningsfuldt Led i hele det moderne økonomiske Samfundsliv, og hvis det var rigtigt, hvad det ærede Medlem formodede — hvorom jeg ikke skal udtale mig i dette Øjeblik —, at en eller anden stor Bank den Gang ogsaa skulde have, som det ærede Medlem saa smagfuldt udtrykte sig, sin Hale i Klemme, saa vilde jeg dertil sige, at det vilde sikkert have geraadet til stort Afbræk for hele Næringslivet, hvis det virkelig skulde have været Tilfældet, at flere end de to Banker skulde have